

CALEA MÂNTĂVIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL De la biserica parohială, la biserica de acasă

Pandemia actuală a adus, la scară aproape globală, la o intervenție masivă, puternică a Statului, care a dispus măsuri de restricție a circulației și de manifestare socială sau comunitară a oamenilor, mer-gând până la cea de autoizolare a întregii populații la domiciliile acestora. Măsurile luate au scopul de a limita răspândirea virusului într-o așa manieră încât să nu se ajungă la sucombarea sistemului de sănătate, fapt care ar preveni efectele mai grave pentru viitorul societății.

Ordonanța militară, anunțată săptămâna trecută, a inclus și unele reglementări privind adunările de cult, acestea fiind acum restrânse la spațiul eclezial, dar fără prezența enoriașilor, slujbele desfășurându-se doar de către personalul angajat al parohiei, fiind propusă transmiterea acestora prin intermediul posturilor radio-tv, a paginilor web ale entităților bisericești ori pe conturile aferente acestora de pe rețelele de socializare.

Noua realitate căreia va trebui să-i facem față, cel puțin o vreme, este cumva diferită în raport cu ceea ce eram noi obișnuiți până acum. Ritmul vieții noastre duhovnicești era reglat de prezența noastră în spațiul liturgic al bisericii, unde credincios lângă credincios, împreună cu preotul, participăm, în zilele rânduite, la slujbele noastre dragi. Vecerniile la ceas de amurg, Utrenia pentru dimineață, ca mai apoi să gustăm din bucuria Sfintei Liturghii din duminici ori sărbători.

Prezența aceasta fizică în spațiul eclezial nu este întâmplătoare deoarece Liturghia, după înțelesul provenit din graiul elinilor înseamnă lucru făcut în folosul obștei, pentru obște. Așa se face că întregul ritual liturgic nu este altceva decât un dialog între preot și credincioși, canonul indicând clar faptul că nu se poate oficia Sfânta Liturghie doar de către preot singur. E nevoie așadar de comunitatea care să dea răspuns invocărilor pe care preotul le adresează lui Dumnezeu pentru revărsarea harului Lui peste lume și peste oameni. Pe de altă parte, șederea credincioșilor în biserică, unii lângă alții, creează sentimentul comunității. În actul liturgic realizezi că niciodată nu ești singur, că există credincioși care nu sunt doar lângă tine, ci mai ales pentru tine, și tu pentru ei. Mai mult, aici ai conștiința că împreună îți sunt alături Sfinții lui Dumnezeu, ipostaziați în haina picturală a

icoanelor de pe zidurile bisericii, precum și în textele minelelor liturgice. Aceste imagini ne fac să cugetăm deodată cu rugăciunea adresată Maicii Domnului, că în biserică stând, în cer ni se pare a fi. Cu restricțiile impuse am putea crede că emoțiile produse de contextul descris mai sus rămân doar o amintire. Dar nu trebuie să ne întristăm! Bucuria comuniunii dintre noi și Dumnezeu și între olaltă nu poate fi închisă sau suprimată de bariere umane. Până la urmă, efectul rugăciunii din lăcașul de cult nu se oprește în zidurile de piatră ale acesteia, ci le transcende, spre cei care nu știu sau nu pot să se roage. Așa s-a întâmplat până acum, așa va fi și de acum încolo.

Astfel, prin înțeleapta consiliere a Patriarhiei Române, decizia guvernamentală a îngăduit ca preoții să poată sluji, pe mai departe, în biserici, în așa fel încât rugăciunea să nu se întrerupă. Mai mult, deși fizic credincioșii nu mai pot fi prezenți, preotul îi va pomeni la altar, pe fiecare după nu-mele lor, act prin care prezența spirituală continuă să se manifeste.

Pe lângă acestea, mijlocirea tehnicii ne oferă posibilitatea păstrării comuniunii liturgice, încât aceasta ne dă posibilitatea participării măcar online la serviciul liturgic ce se desfășoară în biserică. Dacă noi nu putem fi prezenți acolo și fizic, rugăciunea, cântarea și cuvintele de învățătură auzite și văzute de noi, de acasă, ne păstrează în aria de cuprindere a harului care vine de la Sfântul altar spre noi pe calea undelor radio-tv. Iar dacă încununarea participării liturgice nu se mai poate realiza prin primirea dumnezeieștii împărtășanii, cu îndrumarea duhovnicului nostru putem lua, ca mângâiere, Aghiazma mare. Așadar, dacă acum biserica noastră de parohie, în care ne întâlneam pentru rugăciune ne este, pentru o perioadă inaccesibilă, ne putem transforma cămăruța casei într-un mic paraclis, biserica de acasă.

Așa ne întărim cu nădejdea că după ce va trece această ispită ne vom putea revedea, cu marea bucurie a fraților niciodată despărțiți, în casa noastră comună, biserica parohiei, pe care am susținut-o spiritual și material la aceste vremuri de restriște. Cele două nu reprezintă altceva decât laturi ale unicei Biserici, Trupul lui Hristos extins în istorie.

Cu siguranță, dacă așa se vor desfășura lucrurile, Biserica și noi toți, credincioșii și slujitorii ei vom ieși mai întăriți după această încercare care ni se pare prea grea.

Să nu uităm, se apropie sărbătoarea Paștilor, în care, să dea Domnul să putem cânta cu toții, adunați laolaltă în jurul bisericilor noastre, imnul biruinței: Hristos a Înviat!

Pr. Filip ALBU

Din sumar

- ◆ Duminica Sfintei Cruci la Catedrala Veche din Arad
pagina 4
- ◆ Buna Vestire, dragostea lui Dumnezeu față de oameni
pagina 6

PREDICA

Acum este timpul credinței și al întoarcerii către noi înșine și unul către altul

Duminica a IV-a din Post a Sfântului Ioan Scărarul

„Și I-a răspuns Lui unul din mulțime: Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut. Și oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepenește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut. Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine. Și l-au adus la El. Și văzându-L pe Iisus, duhul îndată a zguduit pe copil, și, căzând la pământ, se zvârcolea spumegând. Și l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie. Și de multe ori l-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Dar de poți ceva, ajută-ne, fiindu-Ți milă de noi. Iar Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede. Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele. Iar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși din el și să nu mai intri în el! Și răcnind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit. Dar Iisus, apucându-l de mână, l-a ridicat, și el s-a sculat în picioare. Iar după ce a intrat în casă, ucenicii Lui L-au întrebat, de o parte: Pentru ce noi n-am putut să-l izgonim? El le-a zis: Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post. Și ieșind ei de acolo, străbăteau Galileea, dar El nu voia să știe cineva. Căci îi învăța pe ucenicii Săi și le spunea că Fiul Omului se va da în mâinile oamenilor și-L vor ucide, iar după ce-L vor ucide, a treia zi va învia. Ei însă nu înțelegeau cuvântul și se temeau să-L întrebe.” (Marcu 9, 17-32)

După ce duminica trecută ni s-a pus mai cu putere crucea pe umeri și după ce, la mijlocul săptămânii, Maica Domnului ne-a întins brațele sale prin vestea cea bună și binecuvântată a zămislirii Mântuitorului, îmbrățișându-ne la sărbătoarea Bunevestiri, suntem acum în această duminică, a patra din Marele Post, sub acoperământul unui sfânt minunat – Sf. Ioan Scărarul. Este minunat, pentru că ne-a descoperit o taină mare, scara pe care se urcă la cer, scară ce are treizeci de trepte, adică atâtea câți ani a avut Mântuitorul când a început propovăduirea.

Pomenim aici doar una dintre trepte: fericita și pururea-pomenita ascultare. Trebuie să ne silim să ascultăm cuvântul lui Dumnezeu și să-l plinim fără iscodire, căci dacă vom începe să facem ascultare, vom fi liniștiți, nu ne vom teme de moarte, pentru că suntem cu Dumnezeu. Lumea este plină, mai ales acum, de atacuri de panică, de oameni bolnavi, tot mai fricoși și tot mai speriați, pentru că nu își pun credința în Dumnezeu. Trebuie să știm că suntem acum ca în timpul unei operații: dormim cu suflul din cauza păcatelor, dar dacă vom sta întru ascultare, Dumnezeu va scoate tumora răului și neputinței din noi. Dacă vom asculta cuvântul Său și ne vom sili să-l plinim, Dumnezeu va lucra și va scoate toate murdăriile, fără să simțim și să știm aceasta, ca într-un somn, binecuvântat și dumnezeiesc.

Dar pentru ca Dumnezeu să poată lucra în noi, este de mare trebuință să luăm mult mai în serios viața noastră creștină. Pentru aceasta ni s-a dat semn din afară - prin greul încercărilor din ultima vreme, dar și dinlăuntru - prin Evanghelia rânduită a se citi în această duminică și

prin cuvântul apostolului: să luăm aminte la viața noastră și să răscumpărăm vremea, „că zilele rele sunt” (Efeseni 5, 16). Și iată cât de repede trece vremea, căci mai avem doar două săptămâni până la Săptămâna Patimilor, în care va trebui să dăm un răspuns înfricoșător, pentru că înfricoșător, dureros și zdrobitor lucru este să fim cu inima grea, împietrită și nesimțitoare la Patimile Domnului, să ne găsim pe noi morți înaintea Pătimirilor Mântuitorului și neavând bucuria Învierii. De aceea fiecare an este un mare test, o evaluare pe care o facem, iar anul acesta cu atât mai mult. Va veni curând și plecarea noastră de aici și nu putem zice: „Eu sunt tânăr”, căci iată, vedem în zilele noastre că nimănui nu i s-a promis că va pleca după 70 de ani. Poate chiar astăzi va fi ziua plecării mele sau a tale. Și ce vom răspunde? Ce vom face cu inima noastră? Cine o va mai înmuia? Cine ne va mai deschide ochii să putem vedea pe Dumnezeu? Cine ne va scoate din această putere a demonului mut și surd care ne mușțește în datoria noastră de a aduce neîncetat laudă și slavă lui Dumnezeu, de a vorbi între noi în psalmi, în laude și în cântări duhovnicești (Efeseni 5, 19), cu vorbe pline de blândețe, de răbdare și de dragoste către aproapele nostru, de a avea pururea gândul la Dumnezeu și la cele sfinte? Dacă nu vom avea credința cea adevărată și curată și nu-l vom lăsa pe Dumnezeu să scoată duhul acesta surd și mut din cugetul și inima noastră, ce vom face în ziua judecății? Vom zice și noi așa cum zice Mântuitorul că vor spune mulți la sfârșit : „Doamne, Doamne, oare nu în numele Tău am prorocit și nu în numele Tău am scos diavoli și nu în numele Tău minuni multe am făcut? Și atunci voi mărturisii

lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine, cei ce lucrați fărădelegea” (Matei 7, 22-23). Deci, să luăm aminte.

Când au necazuri, oamenii fug ori la doctor, ori la vrăjitor. Sunt și unii care, la început, vin la biserică, la Dumnezeu. Dar mult prea mulți dintre aceștia caută să rezolve repede lucrurile. Însă ei nu înțeleg că nu efectele trebuie rezolvate, ci cauza răului. Ei vor să se facă slujbă, să se împărtășească, să se facă rugăciuni, ca să fie bine. Lucrurile nu stau așa simplu, pentru că dacă nu sunt scoase rădăcinile, buruiiana va răsări din nou. Și pentru un timp, cu maslu, cu rugăciune și cu împărtășire, omul este mai bine. Dar lucrurile nu sunt rezolvate în esența lor și iar vin problemele și necazurile, așa cum vedem acum. De ce se întâmplă aceasta? Pentru că problema bolilor, necazurilor și suferințelor, mai ales în ceea ce îi privește pe copiii noștri, dar și pe noi, stă în necredința din casă și din neam. Aici trebuie să lucrăm ogorul sufletului.

Vremurile ce se arată a veni nu sunt ușoare. Însă pentru creștini, ele se arată a fi mult mai propice. Trebuie spus că greul și zbaterea pe care lumea o resimte în aceste zile, noi o trăim în interior de o bună vreme. Sfântul Apostol Pavel zice că lupta noastră „nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduhuri” (Efeseni 6, 11). Războiul acesta nevăzut este dus de creștini de multă vreme, dar mai ales se vedește când ne așezăm la rugăciune, căci vine cel viclean cu împrăștiere și ispite. Lupta aceasta o cunoaștem de mult, dar ea s-a dat acum pe față, când lumea, în părelnicul ei echilibru și stare bună, a pierdut pojghița aparenței.

Sfântul Apostol Pavel spune că nu aici avem cetate stătătoare, ci în cer. Noi știam lucrul acesta, dar în anumite privințe poate eram și noi amăgiți să slujim la doi domni. Așadar vremurile acestea sunt foarte bune pentru noi, căci se dau pe față lucrurile așa cum sunt. Cu atât mai mult știm acum noi, creștinii, pe cine să ne întemeiem – pe Dumnezeu. Acum vedem că tehnologia nu ajută prea mult, iar sistemele de sănătate nu țin, oricât de bune ar fi. Tot Sfântul Apostol Pavel spune: dreptul prin credință va fi viu (Romani 1, 17), deci credința este cea care ne ține. Deși avem grijile și neliniștea a ce se întâmplă, totuși avem unde fugi. Vai de cei care nu au unde să fugă! Aceștia nu au în ce să-și pună încrederea, întrucât până acum au semănat numai cele trupești, crezând doar în bani, serviciu, mașină. Însă nici acești oameni nu sunt însă părăsiți de Dumnezeu. Iar cei pe umărul cărora trebuie să-și pună capul, suntem chiar noi, care, cu chipuri luminoase și liniștite, trebuie să-i primim. Ei trebuie să găsească în noi un reazem. Acum noi trebuie să fim sarea pământului, să sărăm lumea prin credința noastră, pentru a nu se strica. Să fim încredințați că cine se uită acum la Hristos și Îi urmează, luându-și crucea, acela nu va pieri.

Acum Dumnezeu ne-a dat un timp de ședere în casă,

cu familiile noastre, un timp pe care să-l petrecem mai mult cu El și cu cei dragi ai noștri. Acum este nevoie să întărim rugăciunea, căci zice Mântuitorul: „privegheați și vă rugați, să nu cădeți în ispită” (Matei 26, 41). Este nevoie de rugăciune din mai multe puncte de vedere: pentru ceea ce este acum, pentru întărirea noastră și pentru ceea ce va veni, căci nu știm ce va mai veni. Nu am crezut că vor veni cele pe care le trăim acum, dar iată că au venit și acum trebuie să ne întărim în rugăciune. Psalmistul zice: „Auză-te Domnul în ziua necazului, scutească-te numele Dumnezeului lui Iacob” (Psalmul 19, 1). Acum este momentul să strigăm la Dumnezeu, căci avem nevoie de întărire, noi, cei din casa noastră și lumea întreagă. Acum este timpul să ne susținem unii pe alții, să ne rugăm unii pentru alții, să ne încurajăm unii pe alții, dar mai ales să fim cu Dumnezeu. Este nevoie să întărim legătura dintre noi și iată, Dumnezeu ne-a dat timp și prilej să o facem.

Acum este timpul întoarcerii înlăuntru, în sufletul nostru, dar și al deschiderii sufletelor unul către altul, după poate prea multă vreme în care nu am avut grijă de sufletele celor de lângă noi. Acum va cunoaște lumea că suntem ai lui Hristos, dacă vom plini cuvântul care zice: „Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții” (Ioan 13, 35).

Să ne întărim și să ne bucurăm în Domnul, căci atunci când se înmulțește greul și păcatul, prisosește harul. Acum Dumnezeu lucrează multe și mari minuni, iar prima dintre ele este că ne dă putere să trecem peste toate și să ne ducem crucea.

Dumnezeu să ne ajute și să ne binecuvinteze pe toți.
Amin!

Duminica Sfintei Cruci la Catedrala Veche din Arad

De-ar fi să ținem jurnalul zilelor ce ne este dat a le trăi, am putea lesne citi în dreptul zilei de 22 martie 2020, în funcție de starea, gândurile, grijile, dorurile și ocupațiile fiecăruia dintre noi ceva care ar suna, probabil, cam așa: a treia zi de gardă, a cincea de când nu mi-am văzut familia, prima zi în care am testat peste 50 de persoane, a patra zi de când am intrat în contact cu un pacient confirmat cu coronavirus, a noua zi de când nu am ieșit din casă, a patra zi fără febră, poate ajută Dumnezeu să scap cu bine, zece zile de când sunt internat, cinci zile de când s-a închis granița între mine și fratele meu, o săptămână de când... Și am putea, firește, la nesfârșit a continua.

Însă, dincolo de oricare altă însemnătate, ceea ce ne unește, poate mai mult ca niciodată, este Duminica Sfintei Cruci, a treia din Postul Paștelui. Această Duminică, cea mai importantă prin încercarea pe care o are așezată pe umeri.

Așadar, filă de jurnal, 22 martie 2020 – Duminica Sfintei Cruci, a treia din Postul Paștelui

Nu am ieșit din casă de cel puțin patru zile. Însă, ca unii care, în încercarea de a fi de folos comunității/cetății, și în mod special celor care din diverse pricini nu puteau merge la biserică, v-am adus vești din Liturghie în fiecare duminică prin articolele și fotografiile ce le însoțeau, astăzi, respectând absolut toate măsurile de protecție indicate de autorități, am mers la Catedrala Veche. Pentru noi și pentru voi.

Desigur, nimic fără răsplată... inegalabilă emoția, de exemplu, venită uneori din Diaspora, când, mulți dintre ai noștri ne-au mărturisit că citind articolele și văzând pozele din catedralele și bisericile Aradului s-au simțit după mult timp acasă.

Este, poate, o introducere mai lungă ca de obicei, însă și ziua este altfel. Și noi suntem îngrijorați, și noi privim cu o groaznică tristețe spre Italia, însă, adunându-ne din toate grijile și nelăsându-ne pustiiți de panică știm că pentru a nu ajunge la durerea Italiei (încă mai putem evita!) trebuie să fim Responsabili, Răbdători și Ascultători, conștienți fiind că de asta depinde viața noastră și a celor dragi.

Iar pentru perioada de stat în casă ce urmează, am luat astăzi, pentru noi și pentru voi, din Liturghia săvârșită (conform regulilor impuse de situația în care ne aflăm) în curtea Catedralei Vechi, de Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul împreună cu un sobor de preoți și diaconi, merinde și lumină spre Înviere.

„Doamne, Doamne, caută din cer și vezi și cercetează via aceasta pe care a sădit-o dreapta Ta și o desăvârșește pe ea”, este

acea rugăciune din care ne-am cules, ca neam, de secole, nădejdea și de fiecare dată ne-am ridicat biruitori. Astăzi, în Duminica Sfintei Cruci, a treia din Postul Paștelui, cu România aflată în Stare de urgență, fiecare literă, sunet și vibrație a ei au bătut toaca în cer și au tras clopote în case rugându-L pe Dumnezeu să caute spre noi, să ne cerceteze, iar după purtarea cu demnitate a crucii ce ne-am luat-o pe umeri să ne desăvârșească în Înviere.

Cuvântul Ierarhului

„În Duminica a III-a din Post, numită și a Sfintei Cruci, se citește în biserici Evanghelia de la Marcu, capitolul 8, versetele 34-38, care redă cuvintele Mântuitorului nostru Iisus Hristos adresate ucenicilor și oamenilor ce Îl ascultau, cu privire la urmarea Lui și asumarea Crucii, importanța sufletului omului și mărturisirea învățaturii lui Hristos în lume.

În primul rând Domnul Hristos ne vorbește nu de o cruce fizică, materială, ci de „cruce” cu înțeles spiritual: crucea ca viață creștină pe pământ.

Cine dorește să devină ucenicul Mântuitorului Hristos trebuie să împlinescă trei condiții indispensabile: să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-I urmeze. A asculta de Dumnezeu, înseamnă lepădarea de egoism, renunțarea la voința proprie păcătoasă și autosuficientă. În această succesiune de idei putem discerne un adevăr de netăgăduit: Hristos îi oferă omului o orientare, nu-l lasă suspendat. Crucea ne indică sensul ascensiunii. Asumarea personală a crucii arată că nu este vorba de o poziționare exterioară a ucenicului în raport cu Hristos Domnul, ci de o lucrare zilnică (cf. Luca 9, 23). Fără Hristos nu putem face nimic (Ioan 15,5).

Omul are libertatea de a fi cu Hristos sau de a refuza acest tandem.

Cine trăiește egoist, pentru sine, acela merge spre moarte, iar cine se dăruiește în iubire curată lui Hristos și semenilor merge spre viața veșnică. „Cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac” (Ioan 11, 25-26).

Expresia „să-și ia crucea” înseamnă că fiecare om care crede în Dumnezeu „să-și asume viața aceasta”, cu bucuriile, dar și cu întristările ei; cu biruințele, dar și cu eșecurile ei. Mântuitorul Hristos ne-a chemat în viața aceasta la luptă și la cruce. Și nu ne-ar fi cerut-o, dacă n-ar fi făcut-o El Însuși mai înainte de noi. Atașamentul față de Hristos implică suferințe fizice și morale, sintetizate în suferințele provocate de Cruce.

Valoarea sufletului este incomensurabilă. Domnul Hristos a

spus: „Ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său” (Marcu 8, 36-37). Sufletul are valoare veșnică, fapt pentru care nu-l poți vinde și nici cumpăra. Sufletul are așa preț, încât toată lumea nu prețuiește cât el, întrucât existența la care-l cheamă Dumnezeu este transcendentă.

În finalul cuvântului, Domnul Hristos ne atrage atenția că după felul cum Îl mărturisim în lume, așa vom fi mărturișiți de El în fața lui Dumnezeu Tatăl. Adică fiecare va primi plata faptelor sale.

Evangelhia acestei duminici este una dătătoare de speranță. Recunoscând noi povara sau neputința noastră o aducem la Hristos, ca El să ne ajute să o purtăm. Încât, necazul, încercarea, boala, neputința pe care le avem să nu ne despartă de Dumnezeu, ci să devină motive în plus pentru a ne apropia mai mult de Dumnezeu. Chiar și în aceste zile de încercare a poporului român și nu numai, boala și epidemia, șederea în casă și lipsa de la slujbele Bisericii (din cauza îndemmurilor primite), nu trebuie să ne împrumute credința în Dumnezeu, nu trebuie să ne ducă la deznădejde, ci la o întărire a legăturii noastre cu Dumnezeu și semenii. Să folosim timpul liber și mijloacele de comunicare, în rugăciune și comunicări folositoare cu Dumnezeu și oamenii.

Sfântul Apostol Pavel spunea: „Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtoarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? (...) Dar în toate acestea suntem mai mult decât biruitori, prin Acela Care ne-a iubit. Căci sunt încredințat că nici moartea, nici

viața, nici îngerii (...), nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru” (Romani, 8, 35-39).

În această duminică, preoții scot Sfânta Cruce din altar și o așază spre închinare și sărutare, în timp ce se cântă: „Crucii Tale ne închinăm, Hristose, și Sfântă Învierea Ta o laudăm și o preaslăvim”.

Astfel, Evanghelia și cântările acestei Duminici a Sfintei Cruci ne îndeamnă să asumăm și să purtăm crucea vieții noastre și să facem din ea drum spre înviere. Să purtăm crucea vieții urmând lui Hristos, doar așa mergem spre Înviere” – a spus Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul.

Chiar dacă astăzi, în curtea Catedralei Vechi, am fost o mână de oameni, ea a fost mai plină ca niciodată. La fel cum vor fi și bisericile începând din această seară de la ora 22.00, de când vor intra în vigoare noile reguli, iar preoții și ierarhii noștri ne vor purta în Liturghii fără ca noi să fim acolo trupește, dar cu siguranță, mai mult ca niciodată, prezenți sufletește.

Despărțiți dar împreună, vom reuși, iar reîntâlnirea, atunci când ne va fi rânduită, va face ca Lumina coborâtă nu la Ierusalim ci în sufletele noastre să aprindă cea mai frumoasă flacără a credinței. Aceasta deoarece „CRUCEA creștină – răsăritul Iubirii fără de sfârșit - Ne-aduce aproape infinitul, ne dă un rost, ne-a nemurit!”

Sursa: arhiepiscopiaaradului.ro
și glasulcetatiei.ro

România, unită în rugăciune de Buna Vestire

Cancelaria Sfântului Sinod a anunțat rugăciune comună, însoțită de sunetul clopotelor, în toată România începând cu Buna Vestire, apoi în fiecare duminică și în fiecare zi când se oficiază slujbe în bisericile din parohii și mănăstiri. Deoarece, în această vreme de grea încercare din cauza epidemiei, clericii și credincioșii mireni ai Bisericii sunt separați spațial din punct de vedere al locului de rugăciune, totuși pot fi în comuniune mai ales prin rugăciunea comună la mijlocul zilei.

Sunetul clopotelor a însoțit rugăciunile credincioșilor care au transformat propriile locuințe în Biserici și i-au cerut lui Dumnezeu ajutor în depășirea pandemiei.

Respectând îndemnul Bisericii, de sărbătoarea Bunei Vestiri, la mijlocul zilei, ora 12.00, au fost rostite Tatăl nostru și Apărătoare Doamnă, dar și alte rugăciuni pentru a primi harul și binecuvântarea lui Dumnezeu.

În acest răstimp, timp de 2-3 minute, clopotele tuturor bisericilor ortodoxe din România au răsunat chemând pe toată lumea la rugăciune.

În biserici, clericii care au oficiat Sfânta Liturghie, la final au implorat mila divină prin Rugăciunea specială pentru încetarea epidemiei:

Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ești bogat în milă și, cu purtarea Ta de grijă cea înțeleaptă, ocârmuiești viața noastră, ascultă rugăciunea noastră, primește pocăința noastră pentru păcate, oprește noua boală molipsitoare (noua epidemie), precum ai încetat pedepsirea poporului Tău în vremea regelui David. Cel ce ești Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, dăruiește însănătoșire celor

cuprinși de boală, ridicându-i grabnic din patul durerii, ca să Te slăvească pe Tine, Mântuitorul cel Milostiv, iar pe cei sănătoși îi ocrotește de orice boală. Binecuvintează, întărește și păzește, Doamne, cu harul Tău, pe toți cei care, cu iubire de oameni și jertfelnicie, îi îngrijesc pe cei bolnavi la casele lor sau în spitale. Îndepărtează toată boala și suferința din popor și ne învață să prețuim viața și sănătatea ca daruri ale Tale. Dăruiește-ne, Dumnezeule, pacea Ta și umple inimile noastre de credință neclintită în ocrotirea Ta, de nădejde în ajutorul Tău și de dragoste față de Tine și de aproapele. Că al Tău este a ne milui și a ne mântui pe noi, Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

(basilica.ro)

Buna Vestire, dragostea lui Dumnezeu față de oameni

Și numai a auzi despre Buna Vestire, în contextul veștilor deloc îmbucurătoare venite din toate colțurile lumii, sufletul tresaltă a bucurie la adăpostul nădejzii ce-o descoperă. Și câte sensuri nu-i adăugăm noi, astăzi! Cu câte gânduri, rugăciuni și lacrimi nu-i împletim noi, astăzi, praznicului!

Însă tuturor acestora, rugăciuni, lacrimi, doruri și nădejdi, Cuvântul Evangheliei le răspunde cu cel mai frumos mesaj: Astăzi este Începutul mântuirii noastre!

Despărțiți, dar împreună, slujitorii Sfintelor Altare și credincioșii au conturat, în timpul rânduit acestei zile, nevăzut, cea mai frumoasă, cuprinzătoare și profundă Liturghie a Bunei Vestiri peste România.

În transmisiune în direct la TV Arad, credincioșii arădeni au putut participa la Sfânta Liturghie Arhierescă, oficiată de un sobor de preoți și diaconi condus de Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, în condițiile impuse de Ordonanța Militară.

Cele câteva apăsătoare cadre cu strănile goale au fost, poate, mai mult decât suficiente pentru a înțelege (dacă mai aveau nevoie de înțelegere) lacrimile ivite în colțuri de ochi în urmă cu câteva zile, la sfârșitul Liturghiei din Duminica Sfintei Cruci săvârșită în curtea aceleiași Catedrale.

În cuvântul de învățătură, Preasfinția Sa a vorbit, ne-a vorbit tuturor, despre dragostea nemărginită a lui Dumne-

zeu față de oameni prin această Bună Vestire, dar și despre contextul în care 2020 ne-a provocat a fi împreună în vremelnică despărțire, asigurându-ne totodată că icoana credincioșilor care până nu de mult întregeau Catedrala și a copiilor care umpleau soalea împodobind-o cu bucuria lor, a fost păstrată vie:

Astăzi sunteți aici, împreună cu noi!

Praznicul Bunei Vestiri ne așează pe o linie verticală a ceea ce înseamnă legătura lui Dumnezeu cu îngerii și oamenii. O purtare de grijă a Creatorului față de creația Sa, iubire manifestată concret și coerent în timpul istoric și cuprinsă în Revelația naturală și supranaturală.

Dumnezeu în care noi credem este o Ființă personală, care nu rămâne distantă și indiferentă față de creaturile Sale, ci stă în legătura cu ele și îndeosebi cu omul, coroana creației. Evenimentul biblic numit Buna Vestire (Luca 1, 26-38) descoperă această providență și mai mult, anunță întruparea Fiului lui Dumnezeu, Care devine și Fiul Omului. Mesagerul veștilor bune pentru omenire, Sfântul Arhanghel Gavriil, devine și liantul sau legătura între Dumnezeu și Fecioara Maria.

Sfântul Evangelist Luca istorisește cum se desfășoară bunavestirea a Nașterii Mântuitorului Iisus Hristos, sub forma unui dialog între Arhanghelul Gavriil, trimisul lui Dumnezeu, și Fecioara Maria. Cuvintele arhanghelului descoperă faptul că Fecioara Maria „era plină de har” și

„binecuvântată de Dumnezeu”, iar Cel ce se va naște din ea, are origine dumnezeiască, iar împărăția sau Biserica pe care o va întemeia va fi fără de sfârșit.

Ea este aleasă ca să nască prin lucrarea Duhului Sfânt pe Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu: „Duhul Sfânt se va coborî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care se va naște din tine Fiul lui Dumnezeu se va chema” (Luca 1,35).

Răspunsul Fecioarei Maria este plin de seninătate, ascultare și demnitate: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău” (Luca 1,38). Ea se lasă în grija lui Dumnezeu, lasă harul divin să lucreze și consimte să primească în trupul ei feciorelnic pe Creatorul ei și a toată lumea, pe Fiul lui Dumnezeu și Proniatorul lumii.

Astfel, începe un nou capitol în cursul lumii: istoria mântuirii neamului omenesc. Observăm că îngerii sunt vestitorii voii lui Dumnezeu și călăuzitori pe calea mântuirii, iar Fecioara Maria este vestitoare, împlinitoare și aducătoare în lume a Cuvântului lui Dumnezeu întrupat. Prin ea Dumnezeu s-a coborât pe pământ și a petrecut cu oamenii, eliberându-i din robia păcatului și făcându-i din nou moștenitori ai Împărăției Sale Cerești. Fecioara Maria se lasă în grija lui Dumnezeu, lasă harul să lucreze și nu se îndoiește că cele profețite se vor împlini, și într-adevăr s-au împlinit peste nouă luni, prin nașterea supranaturală a lui Iisus Hristos în Betleemul Iudeii, precum au prezis și prorocii Vechiului Testament.

Troparul praznicului rezumă evenimentul Bunei Vestiri: „Astăzi este începutul mântuirii noastre și arătarea Celui din veac. Fiul lui Dumnezeu se face Fiul Fecioarei și Gavriil binevestește”.

Cu alte cuvinte are loc arătarea planului conceput de Dumnezeu din veșnicie pentru mântuirea și îndumnezeirea noastră, conform căruia Fiul Său avea să se facă Om pentru ca omul să devină Dumnezeu. Astăzi sărbătorim unirea în Persoana Sa dumnezeiască a celor două firi, divină și umană. Firea omenească asumată de Hristos era alcătuită, la fel ca a noastră, dintr-un suflet și dintr-un trup.

Din Sărbătoarea Bunei Vestiri vedem unul dintre modurile cum lucrează Dumnezeu; observăm ascultarea Fecioarei Maria față de voia lui Dumnezeu; învățăm cum trebuie să apreciem această consimțire a umanității în fața Divinității; învățăm cum ar trebui să ne comportăm în legătura noastră cu Dumnezeu. Am dobândit prin Taina Botezului și a Mirungerii, harul divin și înfierea duhovnicească în Biserica Mântuitorului Iisus Hristos, iar prin celelalte Sfinte Taine de asemenea ni se comunică Dumnezeu prin energiile Sale necreate.

Praznicul Bunei Vestiri a venit în acest an cu o încercare nouă pentru noi toți. În contextul social produs de epidemie, așezați fiind în camera sufletului care transcende zidurile și limitele fizice, suntem chemați a ne așeza asemeni Fecioarei Maria în rugăciune, pentru a primi vestea cea bună a sănătății și vieții continue, cu preocuparea de a

împlini voia lui Dumnezeu.

Despărțiți temporar din cauza virusului care a făcut deja foarte multe victime în lume, dar și la noi, ne purtăm unii pe alții, cu dragoste și nădejde de bine, în rugăciune.

Liturgia de astăzi întruchipează chipul României din ultimii ani. Pentru că asemeni părinților și bunicilor noștri care ani de zile și-au plecat genunchii și inimile în fața icoanelor și candelelor aprinse de dorul copiilor plecați dincolo de hotarele țării, și noi, slujitorii Sfintelor Altare, astăzi vă purtăm în rugăciune cu nădejdea întoarcerii acasă atunci când bariera pusă de această epidemie va dispărea.

Suntem o Biserică, însă mai mult ca niciodată suntem o Familie în comuniune de har și dragoste. Faptul că Dumneavoastră trebuie să stați acasă provoacă îngrijorare și apăsare sufletească, însă vom birui împreună ajutați de Maica Domnului. Când momentele acestea de încercare și suferință vor trece, să dovedim mai mult că merităm să ne numim creștini, fiii lui Dumnezeu și că avem îndrăznirea să o numim Mamă pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii.

De aici, din fața Sfintelor Altare, vă dorim multă sănătate, putere și ajutor de la Dumnezeu prin mijlocirea Maicii Domnului și vă asigurăm de toată dragostea, disponibilitatea și rugăciunea noastră, a clerului, monahilor și slujitorilor Sfintei Biserici.

Clopotele au bătut peste România

Începând cu ora 12.00, clopotele au bătut peste România! Cât de pline de emoție și nădejde s-au arătat sutele de comentarii care au curs în mediul online după publicarea veștii că astăzi, 25 martie, clopotele din toate bisericile și mănăstirile din țară vor bate, chemând poporul român la o rugăciune colectivă.

„În acel moment de rugăciune comună, la casele lor, toți credincioșii mireni sunt îndemnați să rostească rugăciunea Tatăl nostru, condacul Bunei Vestiri: Apărătoare Doamnă, precum și alte rugăciuni, iar preoții din parohii și mănăstiri vor citi în plus Rugăciunea specială pentru încetarea epidemiei”, a fost îndemnul părintesc al Sfântului Sinod.

Buna Vestire a acestei zile este temelia și începutul mântuirii noastre în care Maica Domnului a pus atât de multă credință încât a reușit a face posibil imposibilul, iar în fața unei astfel de vești nu putem decât să ne plecăm inimile pe altarul dragostei nemărginite față de Ea, rostind pentru veșnicie: „Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!”.

Dumnezeu să ne ajute și să ne întărească în această încercare!

Sursa: arhiepiscopiaaradului.ro
și glasilcetatiei.ro

Patriarhul României recomandă grijă la sănătatea psihică, acasă. Maica Domnului poate fi de mare ajutor

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a slujit de Buna Vestire, 25 martie 2020, în Paraclisul istoric „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” al Reședinței Patriarhale.

La predică, a adus în atenție Acatistul Bunei Vestiri și în special rugăciunea de la finalul acestui imn.

„Această rugăciune este foarte folositoare mai ales în această vreme în care toată lumea se confruntă cu pandemia, cu această boală, cu acest inamic nevăzut, dar care seceră vieți omenești și care introduce teama, frica în toți oamenii de pe glob”.

Patriarhul a spus că în această perioadă trebuie să ne rugăm mai mult Maicii Domnului să ne ocrotească, „pentru că ea are inimă de mamă”.

„Ea este ocrotitoarea copiilor, a părinților, a maicilor și călugărilor din mănăstiri, este ocrotitoarea celor săraci, celor bolnavi, celor întristați, celor necăjiți (...) Ea este iubire cu smerenie pentru cei pe care nu-i mai iubește nimeni, adică pentru cei care sunt uitați, marginalizați, singuri, abandonăți”.

„Maica Domnului poate fi de mare ajutor dacă-i cerem sprijinul mai ales în această vreme de încercare pentru că ea are inimă de mamă, are iubire milostivă și smerită față de toți oamenii. Este grabnic ajutătoare, este mult folositoare atunci când noi, cu credință puternică și cu multă smerenie îi cerem ajutorul Său”.

Gândurile Părintelui Patriarh s-au îndreptat în rugăciune spre toți cei afectați de noul coronavirus:

„Să ne rugăm Maicii Domnului să întărească pe toți cei care se află în boală, să dăruiască tuturor celor care nu se află în boală înțelepciune ca să se ferească de boală, să ajute pe toți medicii și tot personalul medical care îngrijește de cei bolnavi, să ajute pe toți cei care săvârșesc fapte de milostenie ajutând pe cei bătrâni, pe cei săraci, pe cei singuri și să-i ajute și pe cei care îi încurajează pe alții”

Statul acasă pozitiv și activ

În aceeași predică, Patriarhul Daniel a oferit câteva răspunsuri la întrebarea „Cum stăm acasă?” în condițiile în care nu putem participa la slujbele bisericii și ne îndepărtăm fizic cât mai mult de ceilalți oameni.

„Nu trebuie în această perioadă să cădem în deznădejde, ci să ne întărim în credință”, a încurajat Părintele Patriarh.

„Dacă nu stăm acasă în mod folositor, statul acasă ne

poate îmbolnăvi, chiar dacă nu luăm virusul. Prin faptul că devenim descurajați. Dacă teama de boală devine o psihoză sau o nevroză colectivă, noi deteriorăm sănătatea noastră psihică chiar dacă sănătatea trupului nu este atinsă de acest virus care a răspândit boala în toată lumea”.

„La întrebarea «Cum stăm acasă?» noi răspundem: În mod pozitiv și activ. Prin rugăciune și prin activități bune”, a continuat Preafericirea Sa, oferind mai multe exemple:

1. Ne rugăm dimineața, la prânz și seara, folosim cărți de rugăciuni dar și rugăciunile pe care le cunoaștem pe de rost. Citim cărți duhovnicești care ne luminează sufletul, ne întăresc credința și iubirea față de Dumnezeu și de semenii.

2. Comunicăm în fiecare zi cu cei din casă față către față, dar și cu cei de afară prin telefon sau prin scris pentru a-i încuraja și pentru a cultiva speranța și activitatea lor.

„Dacă încurajăm pe alții ne încurajăm și pe noi înșine, dar, în același timp, întărim, intensificăm comuniunea frățească cu semenii noștri”.

3. Urmărim emisiuni la radio și televiziune care ne luminează și ne îmbogățesc sufletește, nu emisiuni care ne transmit panică sau teamă sau descurajare.

4. Ajutăm cu vorbă bună și cu faptă bună pe cei care au nevoie de ajutorul nostru și, de asemenea, în această perioadă terminăm lucrări pe care n-am apucat să le terminăm din lipsă de timp.

5. În acest timp trebuie să facem proiecte pozitive pentru perioada care urmează după ce încetează epidemia actuală.

„Trebuie să fim activi atunci când suntem acasă prin aceste activități spirituale, intelectuale și de încurajare a semenilor noștri, de întărire în credință și în iubire față de Dumnezeu prin rugăciune și față de semenii prin fapte bune”.

La finalul slujbei de duminică Patriarhul Daniel a citit rugăciunea specială pentru încetarea noii epidemii.

La ora 12:00, toate clopotele bisericilor din țară au răsunit pentru a marca o rugăciune comună în vreme de grea încercare din cauza epidemiei, când clericii și credincioșii mireni ai Bisericii sunt separați spațial din punct de vedere al locului de rugăciune.

Sursa: arhiepiscopiaaradului.ro și basilica.ro

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului

Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA

Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,

SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN

Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad

Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com

Tipărit la Poudique srl Arad.

ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu

Costul unui abonament este de 50 lei anual.